Karikatür

Esbabı mucibe :

— Niçin daktilo olmak istiyorsunuz ?
— Herkes güzel olduğumu söylüyor !...

İnsanlar en çok ne zaman sinirli olurlar?

No. 16 YIL: 1 FİATI 10 KURUŞ 18 NİSAN 1936

Karikatür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

Hauptman amca

Hauptmanı nihayet elektrikli koltuğa oturttular. Ona da, bize de büyük geçmiş olsun.

Birkaç sene evvel:

— İşittin mi? Tayyareci Lindbergin çocuğunu öldürmüşler, dediler.

— Vah vah zayiattandır. Besbelli vaktile Lindberge varmak istiyen kadınların gözü kaldı, dedim geçtim.

Birkaç ay sonra:

— Lindberg zadenin katili yakalandı. Hauptman diye bir adammış, dedi-

— Ya öyle mi? Aferin Amerika zabıtasına, deyip geçtim.

Yine bir zaman sonra:

— Yahu şu çocuk katili yok mu? Hani Lindbergin çocuğunu öldüren a-dam... Onu idam etmişler, demiş olsalardı o zaman da yine şüphesiz:

— Oh oh... Aferin Amerikan polisine diyecektim ve mesele kapanmış olacaktı.

Halbuki gazetelerde bir Hauptman faciası, Bay Süleyman Kâminin saray hatıraları ile Monte Kristo romanına rahmet okutacak uzunlukta bir tefrika dramıdır başladı.

Hergün gazeteyi açınca, Lort Eden ile Musolini arasında katilin yeni bir resmi karşıma çıkar. Başlıklara bak da elinden gelirse okuma...

— Hauptman masummuş.

— Asıl katil yakalanmış.

— Yakalanan adam katil değil kendini Hauptman sanan bir deli imiş.

— Hauptmanın anası ağlıyormuş. (Ona ne şüphe).

— Karısına yazdığı ilk aşk mektupları.

— Çocuğunu son defa öpmüş.

— Af istidası kabul edilmemiş. Yarın elektrikli sandalyeye oturuyormuş.

— Ceza iki ay sonraya bırakılmış...

— Bu hafta mutlaka ölüyor.

— Karısı ve çocuğu ile yine son defa öpüştü.

— Bir avukat «Katil benim» diye yemin ediyormuş.

— Anası sokakta kendini yerden yere çarptı.

— Katilin on beşinci son sözleri...

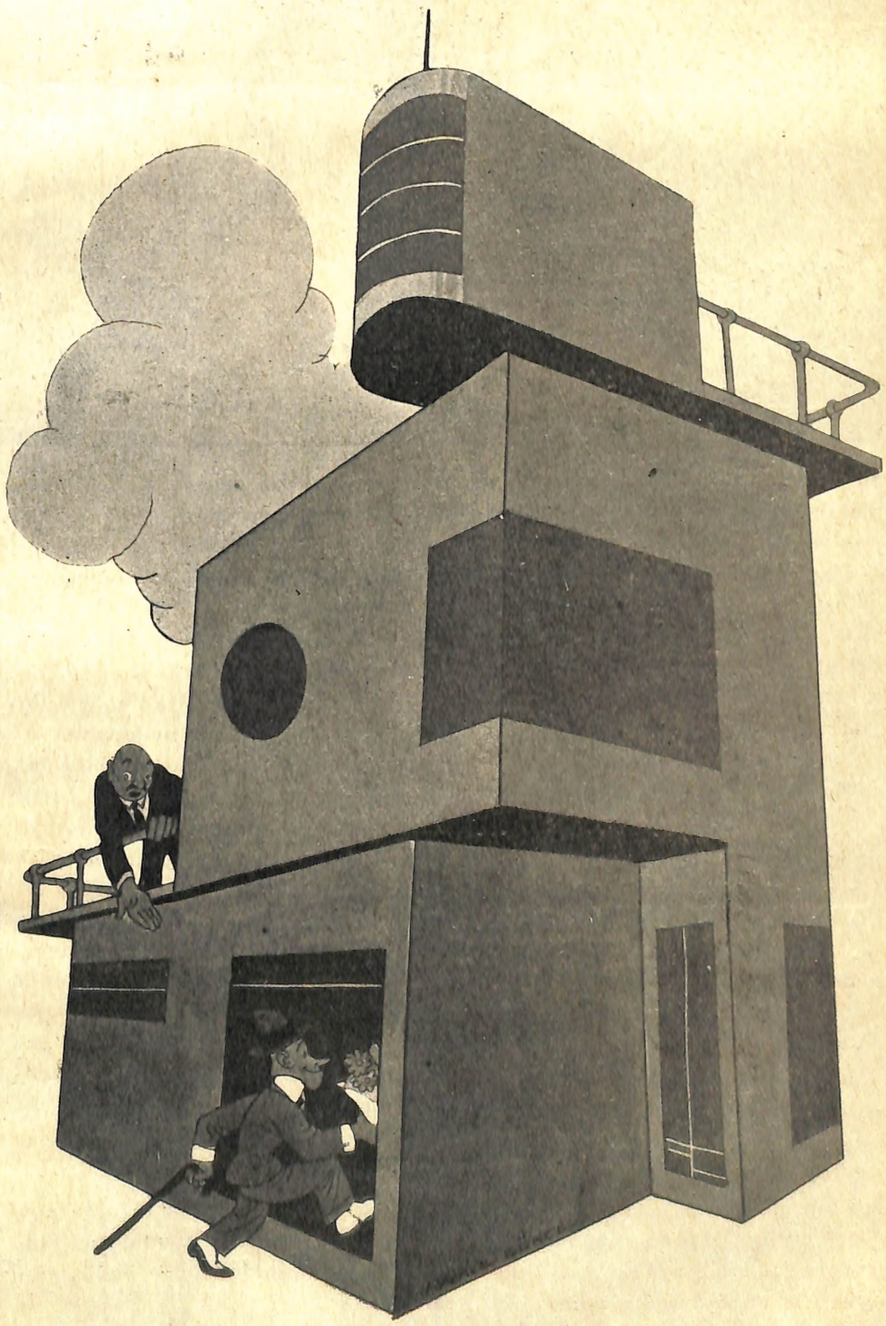

KÜBİK EVLER:
— Hey... Yanlış giriyorsun yahu!... Orası kapı değil, pencere!....

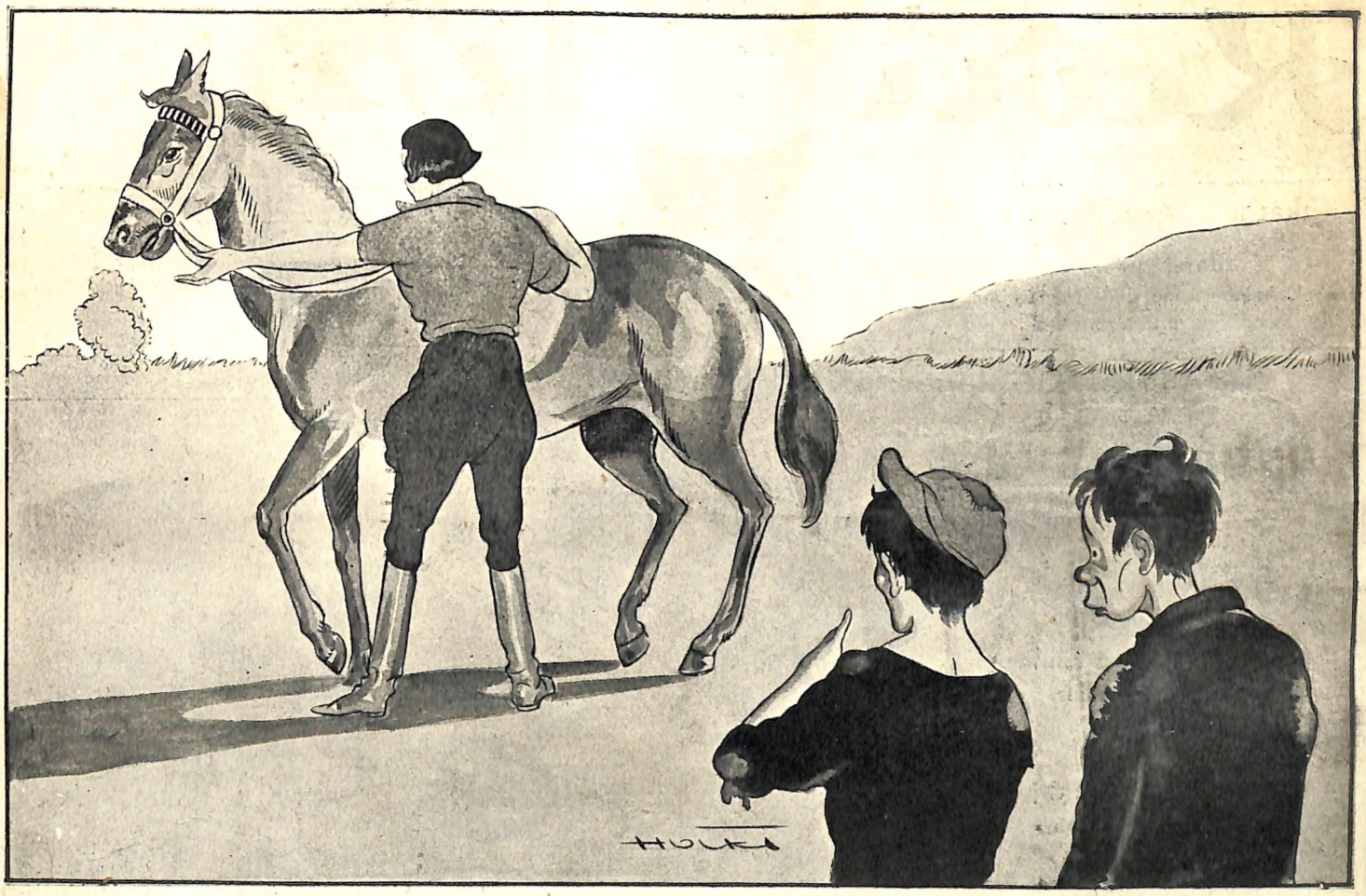

— Şu beygir öyle müthiş koşuyor ki yarışlarda hep birinci geliyor....
— Bizi de böyle besleseler arkamızdan yıldırım bile yetişemez!...

— Hapishanede ölümü beklerken...

— Ceza kırk sekiz saat daha geciktirildi..

— Katil elektrikli sandalyeden kalktı, kısmet olursa yarın yine oturacak.

— Yeni af çıkmazsa bu gece ölecek.

— İki gün daha kurtuldu.

— Bu gece saat üçte ölüm muhakkak...

Gitgide sinirlerim okadar bozulmuştu ki sabahleyin gazetelerde Hauptmanı görmezsem, ona dair bir havadise tesadüf edemezsem âdeta bir rahatsızlık duyuyor, önüme gelene «yahu haber var mı» diye sormamak için kendimi zor tutuyordum.

Utanarak söyliyeyim İnebolu vapuru kazası, Şişhanedeki tramvay faciası beni bu mesele kadar sarmadı. Hauptman âdeta yakın akrabadan, aile erkânından biri gibi olmuştu. Tercemei halini öğrenmiştim. Huyunu, suyunu, âdetlerini, zevklerini biliyordum. Gördüğüm yüzlerce resmi biribiri ardınca gözümün önünden geçiyor. Amerika hapishanesi takımı ile bizim eve göç etmiş gibi adamcağız âdeta aramızda yaşıyordu. Neredeyse çocuklara ondan:

«Hauptman amcanız» diye bahsedecektim.

Telkin altında onun masumluğuna da inanır olmuştum.

Ben ki kendimi bacağımdan sürüye sürüye asmıya götürseler farkında olmıyacak kadar ağır bir uykum vardır, geçen gece gazetelerin mahkûmun öleceğini söyledikleri saatte içimde bir burkulma ile uykudan uyandım: «Ah herif bu saatte gidiyor galiba» diye söylendim. Sonra «yine gitmez o, söylerler de yapmazlar.» diye kendimi teselli ederek tekrar uyudum. Ertesi sabah dokuzda çıkan Akşam gazetelerinde «Hauptman idam edildi» haberini okuyunca gözlerime inanamadım. «Ya ben yanlış görüyorum, ya mürettip yazıyı yine yanlış dizdi» dedim ve ancak Anadolu Ajansının muayyen tekzip müddeti gelip geçtikten sonra bu havadise inandım.

Çok kişinin ben vaziyette olduğunu bildiğim için itiraftan utanmıyacağım. Âdeta yakınlarımdan biri ölmüş gibi sarsıldım.

Eğer kontenjan müşkülâtı olmasaydı Mısırçarşısından bir kese kına alır, Hauptmanın idamını geciktirdiği için Amerikaya kızarak İngiltereye göç eden Lindberge hediye gönderirdim.

Neyse dediğim gibi Hauptman biçaresine de büyük geçmiş olsun, bize de.

KARİKATÜR

Yeni çocuk oyunları

——ooo——

«Haberi çocuktan al» derler.

İnsan çocuktan sade haber öğrenmiyor, bir cemiyetin, bir zamanın hususiyetlerini de öğrenebiliyor. İşte bir misali:

Geçenlerde bir misafirlikteydim. Biz büyükler bir köşede ötekinin berikinin bacağına ip takıp sürüklerken iki mini mini delikanlı ile yedi yaşlarında toparlak bir kızdan mürekkep bir çocuk grupu da öteki köşede oyun oynuyordu: Erkeklerden biri ile kız masanın önünde ayakta duruyorlar, öteki erkek bir koltuğa kurulmuş ellerini sallıyarak birşeyler sölüyor. Bizim vaktile yaptığımız gibi bir evlenme oyunu oynanıyor sanarak:

— Ne o... Hayrola... Nikâh mı var? Dedim.

Kız başını bana doğru çevirerek şirin bir kahkaha ile:

— Ah... Boşanıyoruz, dedi.

YIKILACAK EVLER

«Belediye yıkılma tehlikesi gösteren harap binaları tesbit etmiştir. Bunlar sahipleri tarafından on beş gün içinde yıkılmadıkları takdirde belediye tarafından yıktırılacaktır.»

Gazetelerden Bu havadisi okuyan bir arkadaş: «Garip kuşun yuvasını Allah yapar, dedi, babadan kalma bir viranemiz var. Yıktırıp yeniden yaptırmak için biraz para tedarik ettim. Bir iki güne kadar işe başlıyacaktım. Demek on beş gün daha beklersem belediye bunu kendi hesabına yıktıracak, ben yıktırma masrafından kurtulacağım. Allah razı olsun.»

MISIRDAKİ AMCA

Bir arkadaş parasızlıktan şikâyet ediyordu. Bir başkası:

— Sen de şikâyet edersen biz ne yaparız? Dedi

— Niçin?

— Mısırdaki amcanın yakında geleceğini söylemiyor muydun? O gelince para sıkıntısı kalır mı ya?

— Evet ama amca gelinciye kadar beklemiye takatim yok.

— Gelmesi uzun sürecek mi?

— Bilmem vallahi... Vapur bileti almak için borç para arıyormuş.

BARTINI KISKANDIK

Gazetelerde okuduğumuza göre Bartın belediyesi ahalinin kahvelerde tavla ve iskambil oynıyarak eğlenmesini yasak etmiş.

Ne âlâ! Demek Bartında ahalinin hoş, nezih ve istifadeli bir tarzda vakit geçirmesi için çifte çifte tiyatrolar, operalar, operetler, sinemalar, konserler, konferans salonları, kurulmuş.

Belediye şehri eğlendirmek için bukadar canını sıkıntıya soktuktan ve harikalar yarattıktan sonra ahalinin hâlâ vakit geçirmek için süflî kahvelerde tavla, iskambil oynaması hakikaten manasız bir nankörlüktür.

AĞIZDA GÜL

Bildiklerden bir ressam karısının resmini yapmış. Geçenlerde bunu bana göstererek fikrimi sordu.

— Güzel, dedim, hakikaten çok güzel bir resim. Yalnız karın ağzında bir gül tutuyor ki bunun manasını anlamadım.

Ressam omuzlarını silkerek:

— Vallahi orasını ben de anlamadım, dedi.

— Şu halde kendisi istedi. Kadınların garip kaprisleri vardır ya...

— Hayır kendi istemedi. Portrenin böyle daha güzel olacağına ben kendisini ikna ettim.

— Sebep!

— Sebep şu... Ben resmini yaparken karım karşımda durup dinlenmeden konuşuyordu. Çenesini kapamak için bundan başka çare aklıma gelmedi.

HAVA TEBDİLİ

Bir doktor arkadaş anlatıyor:

Geçenlerde muayenehaneme zayıf, kansız, sinirli bir hasta geldi. Kendisini uzun uzadıya muayene ettikten sonra:

— Ehemmiyetli birşey yok, dedim, gıdanıza biraz fazla dikkat edersiniz, besleyici şeyler yersiniz... Bir de hava tebdili lâzım... Bir kaç ay bir yere gidip hava değiştirirseniz bir şeyiniz kalmaz.

Hasta:

— Yemek meselesi kolay, dedi, fakat çoluk çocuğu toplayıp hava tebdiline gitmek güç...

— Güç fakat lâzım...

Hasta tereddütle gülümsüyordu:

— Doğrusu ben bu lüzuma okadar inanmıyorum.

— Sebebi?

— Sebebi şu ki İstanbulda yaşıyoruz... Günde en aşağı iki defa hava değiştiriyoruz, lodostan poyraza, poyrazdan lodosa, kıştan yaza geçiyoruz.

BAYAN OPERATÖR

Arkadaşım (Ş...) nın bir operatör karısı vardır. Elinde doğru dürüst bir idadiye diploması bile olmıyan bir adamın operatör karısı olmak ne şeref!

Fakat gel gör ki arkadaşım bundan şikâyetçidir. Geçen gün sebebini sordum, şöyle cevap verdi:

— Sana misal olarak dün geceki vakayı anlatacağım. Gerisini artık senin izân ve irfanına bırakıyorum. Dün akşam yine yemeğe gecikmişti. Tam bir saat sofra başında bekledim. Açlıktan başım dönmiye başlamıştı. Nihayet yorgun argın geldi. Çantasını bir yana, mantosunu bir yana attıktan sonra bir parça dinlendi. Sonra sofraya oturduk. Önümüzde soğumıya yüz tutmuş bir piliç kızartması vardı. Karım çatalı, bıçağı eline aldıktan sonra:

— Bilmezsin ne kadar yoruldum, dedi, gayet nazik bir ameliyat yapmak lâzımdı. Zavallı bir kadının kasığında korkunç bir apse... Anatomi bilmediğin için sana şöyle pratik olarak tarif edeyim... Tam şu noktada:

Karım çatalile piliçin tersini yüzüne çeviriyor, bıçağın ucile biçarenin delik deşik karnında bir noktayı gösteriyor.

— Cerahat şu havaliyi takip ederek karnın şu nahiyesine doğru yürümüş... Apseyi şu vaziyette yarmağa devam ediyorum. Parmaklarımın arasından kokulu bir cerahat akıyor... Nihayet şu tarafları da iyice yardım, sıktım, temizledim ama ben de bittim... Her ne ise sen acıkmışsındır. Hemen başla...

Karım pilicin bacağında yaptığı tarif ameliyatı esnasında kesilmiş etleri tabağıma doldurdu, önüme koydu. Artık nekadar iştah ile yediğimi tahmin edersin.

Papağan

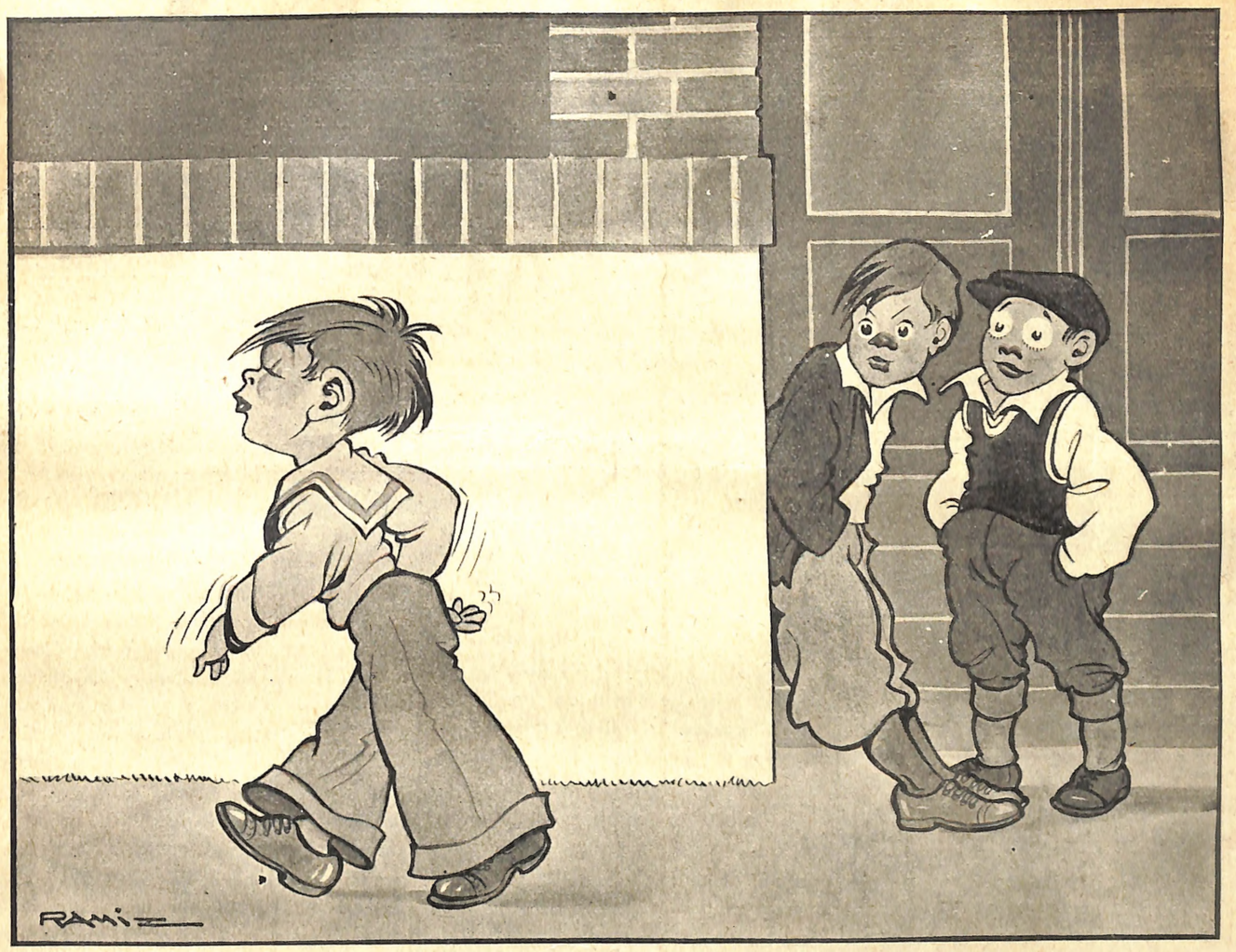

— Şuna bak, mübarekte ne kibir, ne azamet...
— Tabiî hanedandan!... Ablası ses kıraliçesi, halası mutfak kıraliçesi, teyzesinin kızı da güzellik kıraliçesi..

Ali Naci Karacanla mülâkat

Bugün bir gazeteci olarak tanınan Ali Naci Karacan yirmi sene evvel Fecri âtinin en meşhur şairlerindendi. Şarap ve şehvet kokan şiirleri bütün meyhanelerde ve barlarda ezber okunurdu. Kendisinin bugünkü edebiyat hakkındaki fikirleri, o neslin herhangi bir şairinin fikirlerinden daha az mühim olmadığı için muharririmizi «Tan» gazetesine koşturduk.

Şöyle konuşmuşlar:

— Fecri âtiyi niçin bıraktınız? Şiirden niçin ayrıldınız, lûtfen söyler misiniz?

— Fecri âti çoktan fecri mazi oldu. Daha doğrusu ne fecri kaldı, ne de âtisi; gurup etti, gitti. Şiirden ayrılışımın sebebi bugünkü halini o zamandan tahmin etmemdir.

— Şiirin bugünkü hali nedir?

— Halsizlik.

— Halsizlikten muradınız nedir?

— Dermansızlık, mecalsizlik, takatsizlik.

— Siz şiirin değil, şairin halinden bahsediyorsunuz.

— İkisi de bir kapıya çıkar. Ben de zaten şairin halinden şiirin istikbalini anlamıştım. O zaman karşımda Halit Fahri vardı. Onun şaşkın ve dağınık yüzünü gördükçe şiirimizin barometresine bakar gibi oluyor, içimden: «Bozacak!» Diyordum.

— Kim? Halit Fahri mi?

— Hayır, şiirin havası.

— Demek sizce şiirimizin havası bozuktur?

— Tabiî bozuktur. Onun için şairler bozuk paraya şiir satıyorlar.

— Demek siz de hececiler gibi «Bizden sonra kimse gelmedi!» diyorsunuz, öyle mi?

— Bizden sonra değil, biz bile gelmedik. Haşim de ömrünün sonunda işi gazeteciliğe döktü; Yahya Kemal sefarethane ile Üniversite arasında mekik dokuyor. Yazmıyor demesinler diye on senede bir mısra, iki beyit söylüyor. Edebiyata böyle gelmek mi olur? Gitmemiz yaklaştı.

— Eski şiirlerinizden birini okur musunuz?

— Bir mısra okuyayım. Serbest vezinlidir: «**Ey göklerin derin tenekesinde parlıyan sadef mecidiye!**»

— İzah eder misiniz?

— Mehtaptan bahsediyorum.

— Mehtabı mecidiye gibi mi görüyorsunuz?

— Onun için Kâzım Şinasile dost oldum ve Akşamı çıkardım. Akşamın en güzel şiiri müvezzilerin haykırışıdır.

— Cep takvimi şairleri hakkında fikriniz?

— Az yazmayı daha evvelkilerden öğrendiler. Fakat doğru dürüst bir üstat görmediler, zavallılar....

— Üstattan maksadınız?

— Ben yazmayı değil, yazmamayı öğreten adama üstat derim. Şiir okadar kolay bir iştir ki yazmaması çok güçtür. Marifet bu güçlüğü yenmektir. Bunun için ben o cep takvimi şairlerinin bir milyon tanesini cebimden çıkarırım.

Mülâkatçı

— Haberin var mı? Gazeteler sahifelerinin adedini indiriyorlarmış!...
— Bu havadise memnun oldum! Demek bundan sonra süzme havadis okuyabileceğiz!...

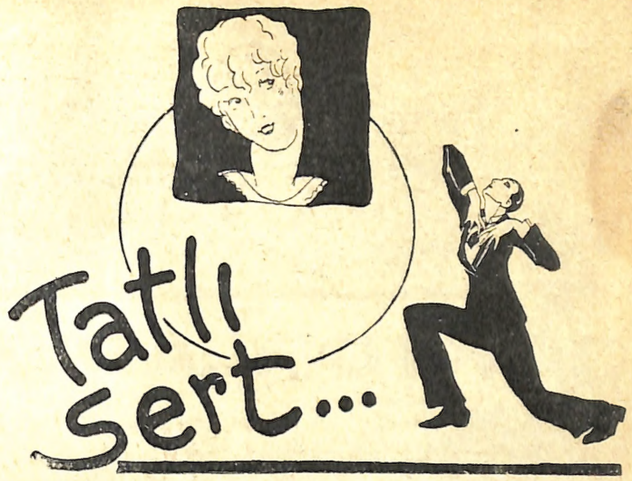

Dün bir kadın gördüm ki elleri yasemendi,
Saçı altın papatya, gözü yeşil çemendi.

En güzel çiçeğini yetiştirmiş sanki yer...
Yarabbi, o ne vücut, o ne yüz, o ne tendi!

Takıldı, kaldı gönlüm beyaz eteklerine,
Onu yalnız ben değil, kim gördüyse beyendi.

Yolda her gördüğüme sordum: «Adı ne?» Diye,
Ancak biri dedi ki: «İlkbaharın ta kendi!»

Rabbim böyle baharı bağışlasın cihana,
Saçının bir telinde bin gönül gölgelendi...

Bir nisanda üç mektup aldım pulsuz, imzasız,
Üçünün de taksisi tarafımdan ödendi:

Üç mektubun yerine bir resmini yollasa,
Hoş ederdi gönlümü genç kızın işbu fendi!

Başlayacak Avrupa zecri tedbire, amma,
Zavallı Habeşlerin son nefesi tükendi.

Bu tedbirin faydası, Habeşin taksimidir,
Bu usulü keşfeden dâhi de Lord Edendi!

Aslını anladınsa bu işin, sorma artık,
Zecri tedbirlerdeki bu gecikme nedendi?

Ölümden korkusu yok kahraman Habeşlerin,
Zaten taşıdıkları esvap değil, kefendi!

Yalnız bunu yazacak tarih iri yazıyla:
«Habeşleri İtalya değil, Avrupa yendi..»

Sözü acı bitirdin neden, ey Çamdeviren?
Şiirin, başlangıçda, nekadar, tatlı, şendi!

Çamdeviren

Şimdi anladım

Abdülâziz bir türlü telgrafın ne olduğunu anlıyamıyordu, dünyanın bir ucundaki haberin bir dakika sonra İstanbula gelmesini bir türlü aklı almıyordu. Birgün kendisini ziyarete gelen Moskof elçisine telgraf makinesinin nasıl işlediğini, telgraf tellerinin ne iş gördüğünü sordu ve anlatmasını rica etti.

Elçi, Abdülâzize, elektrikten, müsbet ve menfi cereyanlardan uzun uzadıya bahsetti. Lâkin koca haşmetli bu sözlerden de birşey anlamıyordu. Nihayet elçi son bir anlatma çaresi buldu:

— Şimdi büyük bir kedi farzedelim, bu kedinin başı İstanbulda, kuyruğu da Edirnede olsun... Şu dakikada kedinin Edirnedeki kuyruğuna biri bassa İstanbuldaki başı miyavlamaz mı?

— Miyavlar!

— İşte telgraf da böyledir...

Abdülâziz geniş bir nefes aldı.

— Allah senden razı olsun, telgrafı şimdi anladım!

DOKTORLARLA ŞAKA

Haydi hasta evine, girer, zenaatı icabıdır diyelim. Lâkin şarkılara kadar girmesine ne diyelim?! Eskiden bir şarkı söylerlerdi. Sanırım uşşak makamından idi.

Doktor niçin nabzımı aldın ele söyle?!

Diye. Oradan başlıyan doktor şimdi mutfağa, terzi dükkânına, spor sahasına, deniz hamamına kadar girdi. Girer ya! Bir ufak hikâye vardır. Bir köyden geçen meraklı bir adam hastalanmış, doktor aramışlar, yok. Adamcağız kendine geldikten sonra sormuş:

— Yahu! Siz burada hekimsiz ne yaparsınız?!

Köylüler büyük bir istical ile cevap vermişler:

— Kendi kendimize ölürüz...

Çinde mi, Japonyada mı bir âdet varmış: Doktorlar hastalarından ancak sıhhat zamanlarında para alır, hastalanınca almazlarmış. Güzel bir usul. Yalnız bizim gibi tifoyu normal hastalık sayan yerlerde bu usul tatbik edilirse doktorların vay olur haline. Hastalar da para vermemek için arada bir birinden bir nezle, bir öksürük, belki ufak bir grip alabilir. Ve ekonomik şartlar bugünkü gibi devam ederse bütün abone doktoru olan ailelerde ufak tefek hastalıklar eksik olmaz.

Bilmem işittiniz mi? Birkaç sene evvel Neyzen Tevfik doktorlar hakkında uzun bir kaside yazmıştı. Size baştan iki beytini yazayım da bakınız. Doktorları nasıl methediyor:

«Bir hazakatzedeyim bünyemi tıp tepti benim.
Kırk katır tepse yıkılmazdı bu âciz bedenim.
Kapladı her yanımı sancı elem ağrı bere;
Bir mezar oldu cihan, sanki etıbba haşere.»

Frenkler «sans rancune» derler. Biz de: dərılmaca yok! Diye terceme edebiliriz. Ben doktorları severim. En iyi dostlarım onların arasındadır. Lâkin bir hakikat var ki bunu bir türlü yutamıyorum. Bir nezle olsak da doktora göstersek, her gösterdiğimiz doktor başka bir teşhis koyuyor. Nekadar doktor, okadar hastalık. Derken efendim basit bir nezleden bir dahilî seririyat kovuşu dolacak kadar hastalıklar çıkıyor. Hele şimdi doktorluğun bir de yan tarafı var: Rontgen; kan, idrar, tükürük, tahlilleri, mideden su çekmek, ne bileyim daha bir sürü icatlar var ki; hastayı beklete beklete bitiriyor. Eğer hasta tasasız bir adamsa bu işler yapılıncıya kadar iyileşiyor; vesveseli birisi ise bunlar yapılıncıya kadar ya dayanıyor, ya dayanamıyor.. Böylece doktorlarla hastalar arasında bir mücadeledir sürüp gider. Şair Eşref dostlarından doktor Etem isminde birisine şu kıtayı yazmış:

«Pehlivân idi mukaddemleri Doktor Ethem.
Yenilir herkese bîçâre küserdi kadere.
Pehlivânlıktan edip keffiyed oldu doktor
Herkesin sırtını şimdi o getirmekte yere.»

Çinde bir aralık âdet olmuş imiş. Bir doktor kaç hasta öldürürse kapısına okadar kandil asılırmış. Bizde bu âdet yapılsa doktor kabinesi olan mahallerde geceler gündüz olurdu. Bereket ki böyle bir ananemiz yok.

B. Felek

— Güzel sanatlar ne demek?
— Her gün karın doyurmayan sanatlar demek!..

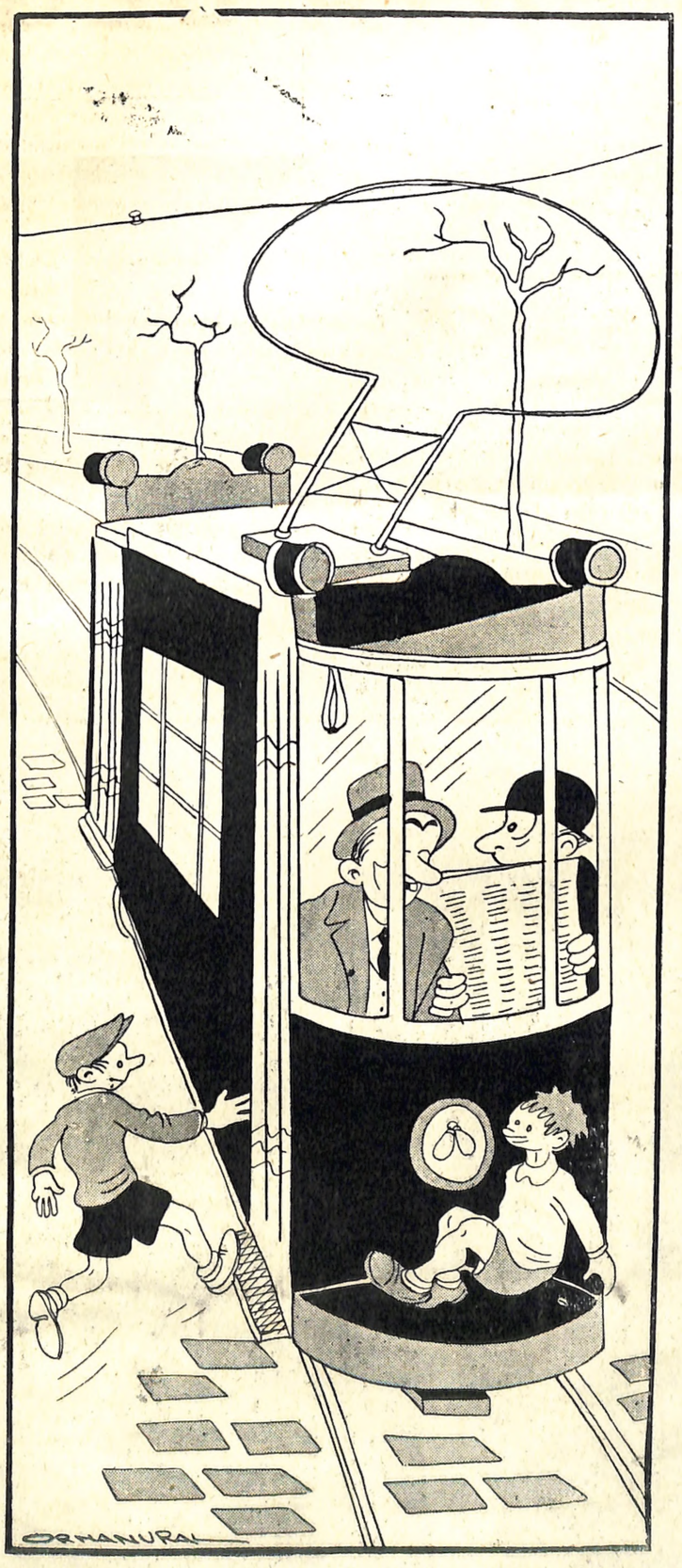

— Buz dolaplarından vergi almıya karar vermişler!...
— Gündelik gazetelerin, mizah muharrirleri hapı yuttu desen...

NİŞANLILAR

— 1 —

«O gencin nişanlısı bugün gelecek!...» Diye,
Her zamankinden fazla o sabah hava açtı!..
Perde aralarından, geçmeden bir saniye,
Odanın her yerine güneş ışıklar saçtı!..

— 2 —

O sabah, bütün kuşlar kaçarak kafesinden
Bahçedeki ağaca kondular birer birer:
Besteler kapmak için kızın güzel sesinden
Dallara dizilmişti bülbüller, isketeler!...

— 3 —

Rüzgâr o sabah verdi bir serinlik her yere,
Genç kızın kollarını yaz sıcağı yakmadı!...
O sabah, tam kapının önünden geçen dere,
Bu dünya güzelini görmek için akmadı!...

— 4 —

O sabah, vermek için genç kıza bir hediye
Arılar bal taşıdı tabaklara kovandan!..
O sabah, «çabuk gelsin kavuşmak vakti..» Diye,
Saatin fazla koştu akrebi yelkovandan!...

— 5 —

Ya gelmezse.. diyerek hepsi de ederken ah,
Yüzü bir güneş gibi, kız göründü en sonu!..
Sevgilisinden başka, ne çare ki o sabah
Yolunu bekliyenler görememişti onu!...

— 6 —

Dere, seyredemeyip, hıçkırdı ince ince,
Sesini duyamıyan kuşlar hasetten yandı!..
Çünkü: Hiç dolaşmadı kız buraya gelince,
Hain... Nişanlısile bir odaya kapandı!...

Necdet Rüştü

KORKULU RÜYA

Bayan uyku arasında sayıklıyordu:

— Tuvalet, iskarpin, şapka, çanta, manto...

Bay birden uyandı, bunları duyunca:

— Eyvah, dedi, bizim karı yine korkulu rüya görüyor.

YALAN

Birkaç arkadaş bir kıraathane köşesinde oturmuşlar, vakit geçirmek için yalancılık müsabakası yapıyorlardı. Herkes şöyle böyle bir yalan söyledi. İçlerinden birisi önünde duran gazeteyi açtı, İtalyan resmî tebliğlerinden birini okudu ve bahsi kazandı.

AŞKTA DEĞİŞ

DÜN

EN ROLLER

BUGÜN

Hikâye

ÖLMEZ OĞLU

— Oğlum, dün de evden gümüş çatal bıçak takımlarını çalmış, götürüp kimbilir nereye satmışsın. Tabiî, yok pahasına. Sabırsızlığın nedir? Günün birinde ben öleceğim, bütün bu mallar sana kalacak. Yaşım altmışı geçti, bir ayağım çukurda.

— Malûm.

— Vay külhani vay. «Malûm!» mu derler, insanın yüzüne karşı?

— Ne derler ya? Tabiî öleceksin.

— Bunu biliyorsun da neden sabredemiyorsun? Geçenlerde bir altın saatimi çalıp sattın, arkasından bir halı, sonra gümüş sofra takımı... Hem de yok pahasına satıyorsun. Utanman, arlanman, insafın, merhametin, sabrın yok mu?

— Benim var ama Lulunun yok.

— Lulu da nedir, kimdir?

— Lulu... Sen Luluyu görsen bana hak verirsin. Benden daha genç ve daha edepsiz. Gözü paraya doymaz, fakat güzel gözler... Asıl adı Lili... Piyasada Lulu derler. Kendini bazan Türküm diye yutturur, o zaman da Leylâ olur.

— Sen bu kız yüzünden mi evin eşyasını çalıyorsun?

— Kız değil, karı! Hangi kız be?... Lulu, kız! Otuzuna yakın! Beyoğlunda on beş yaşından sonra kız kalanı parmakla gösterirler. Karı, karı! Karının da daniskası!

— Biliyorsun da böyle karılar için babanın evini ne soyuyorsun?

— Sen benim yaşımda olsan, bir kere de Luluyu görsen babanın değil, komşunun evini bile soyarsın.

— Sende utanmak da kalmamış, akıl da.

— Lulu benden ne utanmak istiyor, ne de akıl.

— Ne istiyor ya?

— Para.

— Duvardaki Piryol saate gözlerini dikmiş, ne bakıyorsun? Acele işin mi var?

— Hayır! Bu saati de götürüp satmak istiyorum, fakat antikacılara tarif ettim, alıcı görünmediler.

— Aman, sakın, dededen kalma saatimi çalayım deme.

— Para etmiyor ki.

— Altın cep saatimi kaça sattın?

— On iki lira.

— Ne? Ne? On iki lira mı? Aman Allahım... On sekiz ayar, koskoca saatimi on iki liraya sattın ha? Bedava, bedava.... Keşke bana satsaydın! Blüc kaça gitti?

— On lira!

— Vah vah vah... O da bedavaya gitmiş, keşke ben alsaydım... Ya gümüş sofra takımı?

— On beş.

— Ne?

— On beş lira.

— Sen çıldırdın mı ayol? Ben o takımı yüz yirmi beş liraya aldım. Tuu... Vah vah vah... Keşke bana satsaydın!. Yabancıya gitmezdi! Bir daha çocukluk eder de birşey çalarsan bir kerre de bana fiat sor!

— Seninle iş olmaz, bilirim.

— Neden?

KISALAR UZUNLARLA, ZAYIFLAR DA ŞİŞMANLARLA!

Bayan — Kısa boylular daima uzun boylularla evleniyorlar. Sebebini bir türlü anlıyamadım...

Bay — Pek tabiî! Kısalar kısalarla evlenecek olsalar kâinat cücelerden mürekkep olurdu.

— Balığı tutmak güç değil ama müşteriyi avlamak zorlaştı!..

— Pazarlıkta yahudiyi bile çileden çıkarırsın.

— Amma da yaptın ha? Nereden biliyorsun?

— Bilirim.

— Benimle ne zaman alış veriş yaptın?

— Gördüm.

— Haltetme, nerede gördün?

— Peki... Şu ortadaki büyük halıya ne verirsin?

— Ay, oğlum, o halıya da mı gözünü koydun? Ben onu doksan liraya almıştım. Sen ne istiyorsun?

— Yüz liradan aşağı vermem.

— Nasıl şey o? Doksan liraya aldığım malı bana yüz liraya mı süreceksin? Mal benim, ben senin babanım! Birkaç kuruş istifade edeyim verirken..

— Yüz lira iyidir. Sen doksana değil, yüz doksana aldın, biliyorum.

— Nasıl da unutmamışsın. Fakat ben elli liradan fazla veremem.

— Ben onu seksene Çarşıiçinde sürerim.

— Behey eli uzun oğlan! Koskoca halıyı buradan nasıl çalarsın?

— Gece hepiniz uyurken sararım. Sabahleyin güneş doğmadan sokağa çıkarım.

— Desene bundan sonra gözümüze uyku girmiyecek! Çıt oldu mu, ben yataktan atlıyacağım, geleceğim.

— Can maldan üstündür. Uyu da keyfine bak.

— Gel altmışa sulh olalım.

— İdare etmez.

— Altmış beş.

— Hiç ağzını yorma!

— Yetmiş!

— Yetmiş beş ver de Lulunun gönlü olsun.

— Yetmiş beş mi istiyor o?

— Evet, haftaya yetmiş beş lira bulmazsan Diyarbekirli Mahmuda kaçarım diyor.

— Kim o Diyarbekirli?

— Zengin bir adam.

— Vay hain karı vay. Demek yetmiş beşten aşağı olmıyacak.

— Hayır.

— Verelim bari.

— Eyvallah. Hayrını gör. Tepe tepe kullan. Halis Uşak halısıdır: Ölmez oğlu!

Kulak Misafiri

——ooo——

PİYANGO

İki arkadaş konuşuyordu, biri:

— Evlenmek bir piyangodur...

Dedi. Öteki tasdik etti:

— Evet, bir piyangodur... Büyük ikramiyesile amortisi biribirine müsavi bir piyango!

GÜZEL KÖŞK

Birgün Abdülhak Hâmit bir kızla görüşüyordu. Kız, çok taze, çok güzel, çok göz kamaştırıcı idi. Yalnız ne söylemesini, ne dinlemesini biliyordu. Hem anlayışsız, hem bilgisizdi. Hâmidin canı sıkıldı, Mithat Cemalin kulağına iğildi:

— Ne güzel bir köşk... Ama içinde insan yok!

Dedi.

DÜŞÜNCELER

Hiç düşünmemek az düşünmekten daha hayırlıdır.

——ooo——

Ne hikmettir, kadını kandıran erkeğe galip, erkeği kandıran kadına mağlûp derler.

——ooo——

Aşk tükenmez bir hazinedir. Kendi tükendiği zaman lakırdısı ile geçindirir.

——ooo——

İnsanı yaratan Allah, rızkını temin eden şeytandır.

——ooo——

En samimî dostlarımız kendisile konuşulacak lakırdımız olmıyan dostlarımızdır. Çünkü aramızda kavga çıkmasına imkân yoktur.

——ooo——

Âlim ile aptal biribirlerine çok benzerler. Çünkü ikisi de dünyayı bizlerden başka türlü görürler.

——o o——

Bu devirde paraya düşkün olmıyan kadından şüphe etmek lâzımdır.

Tristan Bernar

Karikatür ne demektir?

[Gazetemiz, okuyucularımızın telefonla soracakları her türlü suallere cevap vermek için hususî bir servis açmıştır. Gazetelerle bunu ilân etmiştik. Okuyucularımız geçen pazartesiden itibaren bize sormıya başladılar. İlk mükâlemeyi kaydediyoruz:]

— Allo!.. Neresi orası?

— Karikatür.

— Karikatürle mi teşerrüf ediyorum?

— Hayır! Karikatür gazetesile!

— Tamam. Ben birşey sormak istiyorum.

— Buyurunuz!

— Karikatür ne demektir?

— İnsanın yalnız iğri taraflarını gören doğru bir resim.

— Her insanın bir karikatür tarafı var mıdır?

— Vardır.

— Bunu nasıl görmek lâzımdır?

— Bazı insanlarda çok bellidir bu. Onlardan başlayınız.

— Meselâ?

— Kiminin burnu büyüktür!

— Evet.

— Kiminin eli uzundur!

— Evet, kiminin de kulağı!

— Kiminin çenesi düşüktür! Dili uzun olanlar olduğu gibi küçük dilini yutmuşlar da vardır.

— Düztabanları unutmayınız.

— Daha oraya gelmedik: Açıkgözler, kulağı delikler, bağrı yanıklar...

— Sahi, sahi! Kıl kuyruklar...

— Altıparmaklar, baldırı çıplaklar, düztabanlar....

— Karikatür kelimesinin aslı Türkçe midir?

— Orasını pek bilemiyoruz.

— Ben de bilmiyordum amma öğrendim.

— Ya! Ne imiş?

— Karikatür kelimesi, «karı» ile «katır» kelimesinin birleşmesinden hâsıl olmuştur.

— Hangi lûgata baktınız?

— Hiç bir lûgata bakmadım. Geçen gün kavga ederken kaynanamın suratına baktım.

ALLO

Pazarlık

——ooo——

Halil Lütfi bir ziyafette beş günlük yemeğini yediği için midesini bozmuştu, yatıyordu. Âdet yerini bulsun diye bir doktor çağırdı, sordu:

— Beni kaç liraya iyi edersin?

— On liraya?

— Müsaade et de bugün düşüneyim, yarın cevap veririm.

Doktor gitti, ertesi gün geldi:

— Düşündünüz mü?

— Düşündüm, taşındım, bir buçuk liradan fazla veremiyeceğim!

Doktor ayağa kalktı:

— Müsaade et de bugün düşüneyim, yarın cevap veririm!

Halil Lütfi ertesi gün hem iyi olmuş, hem bir buçuk lira kazanmıştı...

LÜKÜS HAYATA GİREN YENİ ZENGİN:

— Benden evvel senin kravatlarını kim bağlardı?

— O zaman kravat takmazdım ki!...

Portreler

Bayan Safiye

Onu, Jozefin Bekere, yahut Habeş İmparatorunun kızına benzetmek mümkündür. Afrika güneşile dolu, siyah bir parıltı ile tutuşan gözlerinde; o güneşi içmiş gibi esmerleşmiş kil rengi teninde ve o güneşle kaynıyarak tüten sesinin hararetinde bir sahra ikliminin göze de, kulağa da vuran sıcaklığı var.

Fakat hayır! O ne bir Jozefin Beker, ne de Habeş İmparatorunun kızıdır; Yanık Ömeri söylediği zaman gözlerini dolduran sisi ancak mor dumanlı Anadolu yaylalarında, sesini kaynatan sıcak tonu ancak Türk ovalarında bulursunuz. Onu dinlerken ne gözünüz kızarır, ne kulağınız terler.

Safiyede Jozefin Bekerin şakraklığı ve oynaklığı da yoktur. Onu bir operette tasavvur edersek güleceğimiz değil, ağlıyacağımız gelir: Alaturkanın hazin şarkıları ve bestelerile, Safiyenin gamlı ve hülyalı, vakarlı ve az hareketli duruşlarile oynanacak bir operet, tiyatro salonunu Kerbelâ matemine boğar.

Canım, bizim alaturka ve bu kız o kadar gamlı, okadar kasavetli şeyler midir? Diyeceksiniz; diyeceksiniz ki bizim şen, şuh keriz havalarımız, köçekçelerimiz, insanı fıkır fıkır oynatan zeybeklerimiz yok mu Allah aşkına? Var, var ama Safiye çalarken oynıyan, oynarken söyliyen takımdan değildir. Sahnede çok ciddidir. Okadar ciddidir ki Üniversite profesörlerinden biri ilmî konferansını besteletmiş de ona okutuyor sanırsınız.

Gerçi yüzünde hiç eksik olmıyan bir gülüş vardır; fakat bu, şarkı söylerken açılan ve hareket halinde bulunan ağzının kenarlarında tutunamıyarak yere düşen ve dağılan bir tebessümdür. Kazandığı muvaffakıyeti gören birahane sahibi o tebessümü yerden alarak kendi yüzüne takar.

Safiyenin şarkı söylediği birahanelerden birinin garsonu diyor ki:

— O, sahneye çıktıktan sonra masaların çoğunda şişeler tazelenir. Ovakite kadar hesaplı ve isteksiz içen müşteriler birbiri üstüne çekmiye başlarlar. Hem dikkat ettim, Safiyeyi dinlerken meze de yemiyorlar.

— Demek onun şarkılarını meze yapıyorlar.

— O olmasa müşteriler yarısı kadar bile içmezler.

— İçki inhisarının yerinde olsam ona ben gayret madalyesi verirdim!

Garson gülerek tasdik ettikten sonra:

— Ben bile o sahnede iken gözlerim dalıyor, müşterileri unutuyorum, onu dinliyorum, dedi.

Acaba tezgâhta gizlice iki tane de parlatıyor muydu? İçki ile musiki arasındaki cereyan telini hançeresinde saklıyan bayan Safiye, meyhane bülbüllerinin en kıymetlisidir. İçkiyi onun sesile beraber içenler hem daha çok mest, hem daha az perişan oluyorlar. Çünkü sarhoşluk vucütta kalmıyor, ruha da yayılıyor, dağılıyor ve yükü mide ile kalp arasında ikiye bölünüyor.

Safiyeyi bu halile Habeş kıralının kızına benzetenler çoktur.

Mazhar Osman bu fikirde değildir. Sorun, bakın, diyecektir ki «marifet içkisiz sarhoş olmaktır.»

Hakkı vardır. Safiyeyi yalnız Taşdelen suyu ile, hattâ yalnız Terkosla dinleseniz ayni derecede mestolursunuz. Fakat bizim alaturka musiki, içki ile sulanmadıkça kurumaya mahkûm acayip bir nebat zannedildiği için onu dinlerken habire içmek âdet olmuş. Hele Safiye: «Leylâ... Leylâ... Leylâ...» demiye başlayınca onu dinliyen bütün mecnunların elleri kadehlere uzanıyor. Fakat bu muntazam ve ilâhî bir cinnettir ve birahane ile tımarhane arasındaki mesafe Mazhar Osmanın iddia ettiği kadar kısa değildir. Çok ölçü ile ve ihtiyatla hareket edilirse bu mesafe daha fazla da uzatılabilir.

Fırça

TRAMVAY EDEBİYATI

— Kör müsün be mübarek!... Yavaş olsana!.

— Ne oldu bayım.. Kuyruğuna mı bastım?!.

SUÇ ORTAĞI

Değerli saylavlarımızdan ve eski vekillerimizden M. E. B. oldukça dalgın bir zattır. Birgün evinin salonuna indiği zaman bir adamın duvara merdiven dayadığını, duvardaki antika saati çıkarmakla uğraştığını gördü, sordu:

— Siz kimsiniz?

— Saatçiyim... Saatinizi temizlemiye geldim....

— Çok iyi, ama merdiven sallanıyor, düşeceksiniz... Bari merdiveni tutayım da bir kaza olmasın!

Merdiveni sıkı sıkı tuttu, saatçi de rahat rahat saati çıkardı, indi:

— Temizliyeyim de getireyim!

Dedi. Gidişi o gidiş oldu. Ev halkı işte bir hırsızlık olduğunu, bu adamı kimse çağırmadığını, hemen polise müracaat edilmesini söylediler. Fakat değerli saylav:

— Ses çıkarmayınız, dedi, yoksa beni de suç ortağı diye yakalarlar... Çünkü herifin çıktığı merdiveni tutmakla ona yardım etmiş oldum...

TEHLİKELER ARASINDA

Geçenlerde küçük bir tren seyahati yapıyordum. Vagonda şu ilân gözüme ilişti:

«Sigara atmayın. Yangın tehlikesi vardır.» Birisi ilânın altına kurşun kalemile şu satırları yazmıştı:

«Tükürmeyin, ortalığı su basmak tehlikesi vardır.»

NİÇİN GEÇMİŞ!..

Operatörlükten diplomatlığa geçen bir doktora - Bu doktor, Tevfik Rüştü Aras değildir, çünkü o, operatör değildir! - sormuşlar:

— Niçin meslek değiştirdiniz?

— Vallahi, siyasette cerrahlıktan daha az kan dökülüyor diye değiştirdim ama... Yanılmışım!

NAMUSLU SATICI

— Size yemin ederim, benden fazla antikadır!..

Ötesi Sağlık

Mizahî Roman

-- 8 --

Yazan: DİKEN

— Hayır.

Behlül, yaralı bir aslan gibi kükredi:

— Hayır, deme! beni öldürürsün!.

Artık, elemine payan yoktu. Yere çömelmiş, Şadümanın yüzünü iki ellerinin arasına almıştı. Şimdi o da, fakat sessiz sessiz ağlıyordu. Behlül, sevgilisinin gözlerinin içine bakıyor, yanaklarını okşıyor ve bir yandan da yirmi dört saat sonra bu gözlere başka bakışların teveccüh edeceğini, bu yanaklarda başka ellerin dolaşacağını düşünerek deli oluyordu. Kederinin adesesinden baktıkça, kendi aşkını harikulâde büyük ve derin görüyordu. Coşkun âşıkların nereden buldukları bilinemiyen, alkol gibi sarhoş edici ve her biri bir nüvazişten daha tatlı sözlerle uzun uzadıya konuştu. Şadümana kendisini nekadar sevdiğini, ne türlü bedbaht olduğunu söyledi. Geçen günlerin tatlı hatıralarını yadetti, onun güzel huylarını, iyi cihetlerini övdü, kendi nankörlüğünü, nobranlığını takbih ederek, tekrar tekrar özürler diledi. Ve bütün bu esnada, gözlerinden çeşme gibi yaşlar akıtıyor, Şadüman da bunları, yerde ele geçirdiği kirli bir havlu ile muntazaman siliyordu.

Sonunda, Behlül, dünyada ondan başka hiç kimseyi sevmemiş olduğunu söyledi:

— Yalnız seni.. Hep seni!. Anlıyor musun? Bütün hazzım, bütün düşüncem, bütün varlığım sendin! ve hayatım, senin hayatına, velev ki bir an için olsun, karışmış olmakla ebediyyen mesuttur!

Bu tatlı ve saçma.. Daha doğrusu tatlı, çünkü saçma sözlerin üzerine bir müddet her ikisi de öylece, put gibi kaldılar. Kafaları ayrı ayrı, fakat mahut (Neveser) vapurunun tek çarkı gibi boşlukta işliyordu. Nihayet, Behlül önce davrandı:

— Haydi, cicim! Başa gelen çekilir.. Git, artık.

Bu seri değişikliği, tecrübesine rağmen, izah edemiyen Şadüman sordu:

— Nasıl? Beni kovuyor musun?

Behlül:

— Hayır! Dedi. Ben seni kovar mıyım, cicim? Fakat kendimi, meselâ, hintyağı içmiye mecbur bir hasta farzediyorum. Önünde de, sonunda da içeceğim kadehi elimde saatlerce evirip çevirmekte ne mana var? Birden yutayım da olsun bitsin bra!

Kısa bir fasıladan sonra, tekrar bir tacia aktörü tavrı takınarak, sordu:

— Demek ki artık herşey bitti.. Hitamehû misk öyle mi?

— İkincisini anlamadım. Ben Almanca bilmem.. Ne dedin?

— Bundan sonra biribirimizi göremiyecek miyiz? Onu demek istiyorum.

— Neden görmiyelim? Yine ben eskisi gibi sana gelirim. Lâkin muayyen günlerde olamazsa kusura bakma.

— Gerçek mi?

— Gerçek!

— Yemin et!

— Vallahi de.. Billâhi de.. Tallahi de gelirim! Hergün vakit bulayım, her gün de buradayım.

Behlül, kadının boynuna sarıldı.

— Adamsın, be!

— Sen de benim canım!

Henüz kirpiklerinin uçlarını inciliyen gözyaşlarının arasından, bakışları ile biribirlerine gülümsüyorlardı. Uzun uzun öpüştüler. Sık sık görüşemiyecek olurlarsa, mektuplaşmıya karar verdiler. Nihayet Şadüman, bumburuşuk, leke içindeki mantosunu giydi, çatlak, hizmetçi eline dönmüş kırmızı pandazot çantasını aldı, topukları yenmiş, paytak iskarpinlerini çakılların üstünde takırdataraktan, evden uzaklaştı.

Aradan bir haftalık bir zaman geçmişti. Bu müddet zarfında Şadüman görünmemiş, fakat vadinde sadık kalarak, sevgilisine iki tane mektup yollamıştı. Çifte çizgili defter kâğıdına yeni harflerle yazılı olan bu mektupların ibaresini sökünciye kadar aktan karayı seçen Behlül de cevaplarını - nasıl okunacağını düşüne düşüne - göndermekten geri kalmamıştı.

Eksik boyalarını tamamlamak üzere birgün İstanbula indi. Alış verişini yaptıktan sonra da, eski semtleri olan Sultanahmet taraflarını özliyerek, ağır ağır oraya kadar uzandı; parka girip bir peykenin üstüne oturdu.

Derken, karşıdan iki kişi göründü. Bunlar bir çiftti. Erkek, külhanbeyi kıyafetli, orta yaşlı bir adamdı. Kadın ise, Şadümana son derece benziyordu. Ama ne benzeyiş? Yarım elmanın yarısı bu, yarısı o!

Behlül, şaşkınlıkla ne yaptığını bilmiyerek öyle bir:

— Fesüphanallah! Diye bağırdı ki, yanıbaşında oturan ihtiyar bir efendi, boş bulunarak, elindeki sigaranın yanar tarafını ağzına sokup, bol bol küfür etti.

Gelenler bu tarafa yaklaşıyorlardı. O zaman Behlül, bu kadının Şadümanın bir benzeri değil de ta kendisi olduğunu farketti. Bu tesadüf, onun üzerinde bir sille tesiri yapmıştı. Olanca kanı kalbine hücum etmiş ve rengi solan yanaklarında hırs ve kinin izleri belirmişti. Metresini çalan bu adamla, inadına gibi, nisbet verir gibi, kocasının kolunad karşısına çıkmak cüretini gösteren bu kadının üzerlerine saldırmamak için cebrinefs ediyordu.

İçinden derhal şu kararı verdi: Herifin, ters ters yüzüne bakacak, o birşey söyler söylemez yakasına yapışacaktı. Ondan sonra da ya herrü ya merrü!. İş olacağına varacaktı. Bu pek de kibarcasına bir usul değildi ama, ne olursa olsun!

Fakat onlar, tam hizaya gelince, Şadüman gülümsiyerey, kendi tarafına doğru yürüyüp de:

— **Devam edecek** —

Letafet Matbaası

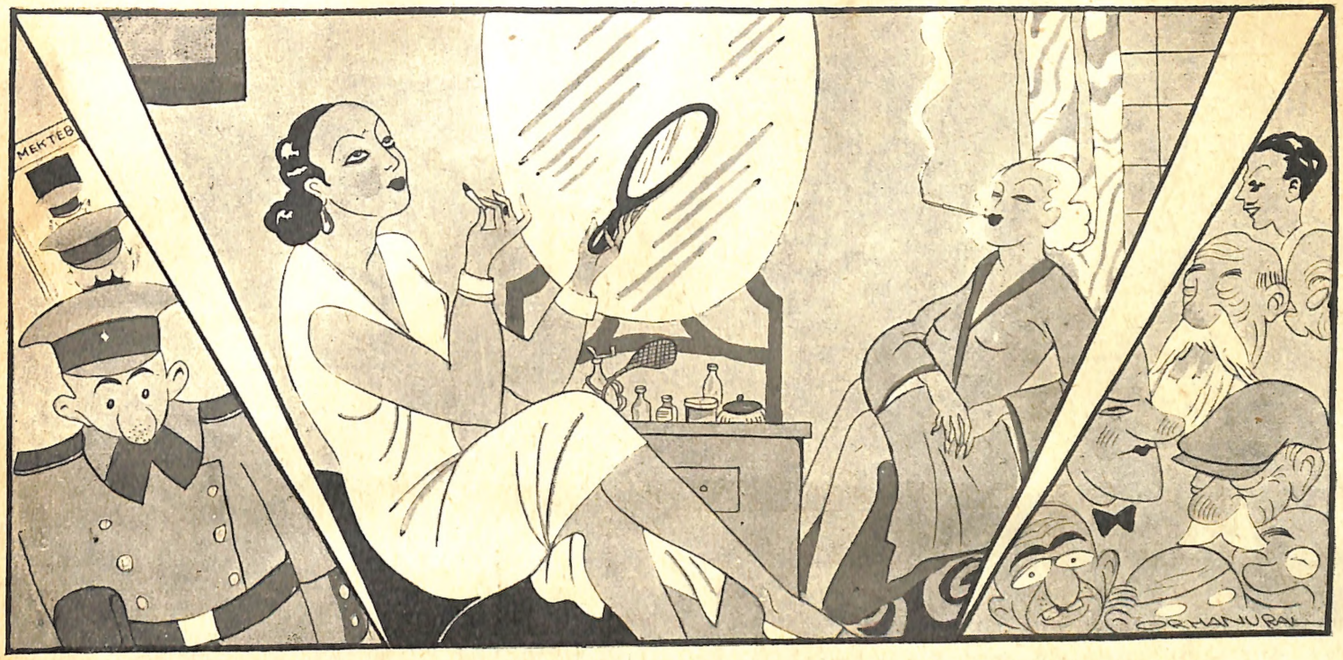

— Haberin var mı Leylâ?. Polis mektebinde makiyaj dersi verilecekmiş...
— A.... Ne duruyoruz ayol.... Bari hemen birer hocalık alsak...

YAĞMUR DUASI

Amerikanın orta vilâyetlerinden birinde dolaşan Avrupalı bir seyyahın not defterinden:

«Bugün kırda bir gezinti yapmıya karar verdim, bir otomobille şehrin dışarısına çıktım. Ortalık ıpıssızdı. Sıcak bir öğle güneşinin altında ağaçlar, tarlalar, sular, bayılmış kalmıştı.

«Sessizlik içinde dolaşırken, bir dağ yamacını sapar sapmaz, kulağıma sayısız çığlıklar geldi. Bu çığlıkların hepsi ince, güzel ve acıklı idi. Şoföre sordum:

«— Bu ne?

«— Bilmem!

«Merakla, otomobili sürmesini emrettim. Bir dakika sonra müthiş kalabalıkla karşılaştım, fakat bu kalabalığı teşkil eden insanların hepsi kadın, hepsi genç, hepsi süslü ve boyalı idi. Ben diyeyim beş yüz, siz deyiniz bin, belki daha fazla kadın... Ellerini göklere açmış, ağlaşıyor, bağrışıyorlardı. Güzel gözlerinden akan yaşlar, yüzlerinin düzgününü, pudrasını biribirine karıştırarak, yerlere dökülüyordu.

«İçlerinde bir tek erkek olmaması bana hayret verdi. Şaşkınlığımı gidermek için bu gürültünün sonunu bekledim. Onlar bana bakmıyorlardı bile... Bir saate yakın Allaha yalvarıp yakardılar, inleyip hıçkırdılar, nihayet gözlerde yaş, göğüslerde nefes kalmayınca, ağlayıp inlemeyi kestiler, dağıldılar.

«Otomobilden indim, arkalarına takıldım. Şimdi onlar ayrı ayrı bölüklere ayrılmışlar, kolkola, güle öynıya, şehir yolunu tutmuşlardı. Bunlar deli ise hükûmet neden zincire vurmuyor, akıllı ise bu hal nedir? Bu düğümü nasıl çözmeli?

«Çıldırmak nöbeti bana geldi, aklımı başıma güç topladım, içlerinden birine, şüphesiz en güzeline yaklaştım:

«— Affedersiniz, bayan, sizden bir şey soracağım!

«İnsanın içini gıcıklıyan bir gülüşle fıkırdadı:

«— Buyurunuz!

«— Bu toplantıyı merak ettim de... Nasıl olmuş da bukadar genç, güzel kadın bir araya gelmiş, dağ başına çıkmış, ağlaşıp gülüşüyorlar?

«Kadın bir daha güldü:

«— Siz yabancısınız galiba?

«— Evet.

«Sonra izahat verdi:

«—Biz bugün yağmur duasına çıktık, geçen sene de, bu sene de çok kuraklık olduğu için çiftçi çok sıkıntı çekiyor da...

«— Siz çiftçi ailesi misiniz?

«— Ne münasebet?

«— Öyle ise ne diye onların namına yağmur duasına çıkıyorsunuz?

«Benim anlayışsızlığımı başıma vurur gibi cevap verdi:

«— Biz buradaki barların artistleriyiz... Yağmur yağmayınca ortalıkta bir iktisadî buhrandır başlıyor, iktisadî buhran olunca da herkes ailesine sadık kalıyor, herkes ailesine sadık kalınca da bizim işimiz altüst oluyor... Şimdi niçin yağmur duasına çıktığımızı anladın mı?»

Yıldız

——ooo——

VAGON RESTORANDA

Yabancı erkek — Madam sizinle konuşmama müsaade eder misiniz?

Yabancı kadın — Bilmediğim insanlarla konuşamam.

Yabancı erkek — Aklınıza birşey gelmesin. Ben bekârım. Karşımda benimle konuşmıyan bir kadınla yemek yediğim zaman kendimi evlenmiş sanırım. İştahım kaçar.

Ademi İktidara

Karşı

Hormobin

Tabletleri

Galata Postakutusu 1255 £ Hormobin

Okuyucularımıza :

Gazetemizin günü geçmiş sayılarını Türkiye hudutları dahilinde ve haricindeki bütün bayilerimizden ayni fiyatla tedarik edebilirsiniz. Arzu eden okuyucular günü geçmiş sayıların bedellerini posta pulu olarak idarehanemize gönderebilirler. Mektuplarını alır almaz gazetelerini derhal sevkederiz.

BASURDAN

Ameliyatsız yalnız

HEDENSA

ile kurtulursunuz. Memeleri mahveder, kanı, ağrıyı derhal keser. Bütün dünyada milyonlarca hayat kurtarmıştır. Birçok Alman profesörlerinin. takdirnameleri kutusuundadır

Herkese lâzım bir eser

MEŞHUR ★ ADAMLAR

1 inci ve 2 inci cildi çıktı. 3 üncü cildi tamamlanmak üzeredir.

"Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ Türkiyede ilk defa olarak tam ve mükemmel bir şekilde meydana konan biyografi eseridir. Hâdiselere karışıp tarihte isim bırakan bütün şahsiyetler, hüviyetleriyle ve karakterleriyle tesbit edilmiştir. Bu itibarla "Meşhur Adamlar Ansiklopedisi„ her meslek mensubunun kütüphanesinde bulunmak lâzımdır. Üçüncü cildi de yakında tamamlanacaktır. Her cildin fiatı 3 liradır. Muallim, talebe ve zabitler için hususi tarife tatbik edilir. Ayrıca posta ücreti alınmaz.

Meşhur adamlar Ansiklopedisi her kütüphanenin en değerli eseridir. Bu güzel Ansiklopedinin zengin sahifelerinde her aradığınız meşhur adamın ismini, hayatını ve resmini bulacaksınız.

SIHHÎ AĞIZLIKLAR

Sigaranın nikotinini kâmilen çeken Alman doktor Apostel'in en son icadı.

Şatış yeri : Sultanhamam, kebabcı karşısında Sahibinin Sesi mağazası. Ağızlıklar üzerinde Doktor Apostel'in imzasına dikkat.

Anadoludan arzu edenler İstanbul posta kutusu 180 adresine yazdıklarında sipariş, posta ile tediyeli olarak derhal gönderilir.

Ahmet Sait Basımevi — İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden : T. Şükrü

Yağma Hasanın böreği..

İngiliz — Arsızlık etmeyin, hepinize dağıtacağım.